

En der elsker mig

Copyright © 2002 by Lykke Møller og

CDR-Forlag

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Nørhaven Book

ISBN 87-7841-324-9

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte hos

CDR-Forlag

Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078

Fax 8619 9566

mail cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Bogen er blevet til efter mange samtaler og besøg hos pigen Signe.

Jeg fik kendskab til hendes historie, da jeg fik lov til at læse en stil, hun havde skrevet i skolen. I den fortalte hun om alle de personer, der har skuffet hende i hendes 15-årige liv. Da jeg snakkede med hende, fik jeg et tydeligt billede af, hvordan det har været at vokse op hos forældre, der ikke tager sig af deres børn, selv om de har mange. Og jeg kunne se, hvor meget Signe ønskede at finde et menneske, hun kunne stole på, og som kunne elske hende.

Det fandt hun som 13-årig, og det gav hende mange gode ting. Men det var ikke kun lutter lykke i de to år af hendes liv, som bogen hovedsagelig fortæller om.

Signe er et opfundet navn, og nogle af detaljerne i hendes historie er anderledes i virkeligheden.

Kapitel 1

Her er jeg så. Signe, 15 år, i min nye, tomme lejlighed. Bortset fra nogle flagrende persienner er her slet ingen ting. Her er ikke engang en opvaskebørste eller en rigtig lampe. Hvis man lige ser bort fra det grønlig, fedtede neonrør over køkkenvasken og den duggede pære i badeværelset.

Lidt reklamer i entreen og et brev fra min sagsbehandler viser, at jeg skal bo her.

Selv om jeg har ønsket det her og kæmpet for det i lang tid, er det underligt at tænke på, at jeg skal bo her alene.

Jeg føler, at alle har svigtet mig. Også min kæreste, som jeg stolede på. Vi var sammen i lang tid, og jeg gav ham alle de

følelser, som jeg ikke kunne give min familie, fordi min mor tog det hele fra mig. Men nu er han også skredet, fordi det hele blev for svært.

Hvordan kunne jeg lade det ske?

Jeg skulle aldrig have ladet ham komme så tæt på, når jeg alligevel ikke kunne få ham. Jeg vil aldrig mere have en kæreste, der er indvandrer.

Jeg mødte Ita for snart tre år siden. Han var ny på skolen. Han er tyrker, men han havde boet i Norge i fire år, inden han kom til Danmark. Han kunne ikke dansk, men i stedet talte han norsk, og det havde vi andre svært ved at forstå. Han gik i min parallelklasse, og vi snakkede ikke sammen i starten, for han havde en kæreste. En udenlandsk pige. Jeg tænkte meget over, om hun var pænere end mig. Jeg har godt nok også langt, mørkt hår ligesom hende, men jeg er meget højere og ikke så spinkel. Mine øjne er blå og ikke brune, men til gengæld har jeg længere øjenvip-

per og pænere tænder. Mine veninder har altid sagt, at jeg ser godt ud, men lige pludselig følte jeg mig klodset og grim.

Når jeg så dem gå et sted hen sammen, løb mine tanker af med mig. Hvad laver de, boller de eller hvad? Jeg forestillede mig alt muligt. At de stod og kyssede inde i et klasseværelse og den slags.

Han lignede ikke de andre udlændinge, for hans hud var lidt lysere, og han var mere spinkel. Hans hår var helt kort, og der var ikke så meget gelé i. Han havde et rigtig sødt smil. Når han smilede, så hans øjne helt blå ud.

Det var om sommeren, og det var kanonfedt.

Vi var en stor gruppe unge, der hang ud sammen hver dag. Vi boede alle i det samme store boligområde, Vollsmose, hvor der er rigtig mange udlændinge. I min vennekreds var der unge fra mange forskellige lande: Tyrkiet, Pakistan og Etiopien.

Jeg er tit blevet spurgt, om det ikke er

træls med så mange udlændinge, og om jeg ikke holder lidt afstand til dem. Jeg forstår ikke engang, at der er nogen, der kan tænke sådan.

Jeg havde selvfølgelig ingen fordomme over for udlændinge, for jeg var vant til at se dem overalt. De fleste var meget søde, bortset fra et par stykker, som jeg ikke kunne lide. De var over 30 år og meget skumle, for de gloede efter danske piger og sagde: *Hej, smukke pige* og lagde an på os.

Engang kom en af dem hen til mig og sagde uden videre: »Skal vi ikke gå hen på toilettet og kneppe?« Jeg sagde nej, men det lod han, som om han ikke fattede en skid af. »Hvorfor ikke?« sagde han, »er du da ikke en dansk fisse? Hvad er så problemet?«

Jeg sendte ham de ondeste øjne. Som om alle danske piger er nemme at få med ind på toilettet.

Den slags skete rimelig tit for mig og mine veninder i Vollsmose.

Man skal tænke på, at de mænd havde

koner og børn, og jeg var jo kun teenager. De udlændinge kunne jeg ikke lide.

Men de unge udlændinge på min egen alder var jeg venner med. De var som alle andre. Der var overhovedet ingen forskel på mine danske og udenlandske venner.

Den sommer var der vildt meget gang i den. Med fester, smøger, kærester og sprut. Og nogle gange hash.

Vi holdt til nede i en lille park med en sø. Parken lå imellem boligblokkene. Det var vores skjulested, for træerne gjorde, at vi ikke kunne ses fra blokkene. Der kunne vi ryge i smug.

Mange af os var begyndt at ryge. Vi gik derned og røg, for når vi røg ude i det fri, kunne vores forældre ikke lugte det. Vi mødtes næsten hver dag, hvis vejret var godt.

Og det var dernede, det begyndte med Ita og mig. En dag kom min venindes kæreste, Omar, og han havde Ita med. Ita havde lige været på ferie i Tyrkiet sammen med sin familie, så han var flot solbrændt.

Jeg kiggede på ham, og mit hjerte slog et ekstra slag. Jeg sagde til min veninde:

»Åh nej, hvad fanden skal han her?«

Hun spurgte straks, hvorfor jeg sagde det.

»Er du da vild med ham?« grinte hun.

»Nej, dét er jeg i hvert fald ikke,« påstod jeg, mens jeg holdt øje med, hvor han satte sig.

Han satte sig i nærheden af mig, og vi kom til at snakke lidt sammen. Der var ingen, der lagde mærke til os. Nogle af de andre pjattede og smed hinanden i vandet, og Ita og jeg grinede sammen. Min veninde kom hen og hviskede til mig: »Han har sagt til Omar, at han synes, du er sød, og at han er vild med dig.«

Jeg blev glad og så på Ita.

Pludselig var jeg ikke genert mere. Jeg fatter ikke, hvordan jeg turde, men jeg spurgte ham bare ligeud: »Passer det?« Men han så ud, som om han ikke forstod, hvad jeg mente.

Så gik vi alle sammen en tur i den lille

skov i parken, og han og jeg sakkede bagud. Og så spurgte han mig lige pludselig:

»Vil du?«

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare, så jeg spurgte bare, hvad han mente. Så begyndte han at løbe, samtidig med at han råbte: »Vil du? Ja eller nej.«

Jeg svarede ikke. Da vi kom tilbage til søen, kom min veninde igen og hviskede til mig, at han nu havde sagt til Omar, at han gerne ville komme sammen med mig. Men denne gang reagerede jeg ikke på det, for jeg ville ikke være til grin.

Nogle dage efter var han med igen, og han begyndte så at komme mere med ind i vennekredsen.

Lige pludselig var vi bare kærester. Det var et par måneder efter, han var startet på skolen.

Vi lå på nogle tæpper i parken og stegte i solen hele dagen, for det var sommer og rigtig dejlig varmt. Vi var sammen hele tiden. Vi gik tur i centeret eller inde i byen. Eller sad og nussede og kyssede – udenfor.

Men det gjorde vi kun, når vi var alene. Vi gik ikke omkring og kyssede hinanden åbenlyst, sådan som vi måske havde gjort, hvis han havde været dansker. Ita sagde nemlig, at vi ikke skulle skilte med det.

Vi havde det rigtig fedt sammen og var meget forelskede. Han kaldte mig sin lille prinsesse, og når vi lå nede i parken og nød solen, lagde vi planer for fremtiden. Vi skulle gøre skolen færdig, måske rejse lidt og så giftes. Vores børns navne skulle både kunne udtales på tyrkisk og dansk. Og så ville vi bo et andet sted end Vollsmose.

Når vi snakkede om det, sagde han nogle gange, at vi nok blev nødt til at bo sammen med hans forældre i fremtiden. Det tog jeg ikke særlig alvorligt, jeg troede bare, han lavede sjov.

Jeg havde slet ikke tænkt på, at det kunne skabe problemer for os, at han var muslim, og jeg var dansker. På det tidspunkt vidste jeg ikke så meget om de muslimske traditioner.

Mine venner, der også kendte mange udlændinge, fortalte mig, at muslimer har tradition for, at den yngste søn bliver boende sammen med forældrene og forsørger dem. Men der var ikke mange, der ville have en dansk pige til at flytte ind hos sig. Det betød, at deres ære på en eller anden måde blev krænket.

Ita var den yngste søn, men jeg tog det ikke særlig alvorligt, for det troede jeg ikke, at han selv gjorde.

Jeg havde også hørt, at danske piger ikke altid blev omtalt pænt af indvandrerne, men jeg følte mig ikke ramt. Måske fordi jeg ikke selv synes, at der er forskel på mennesker, bare fordi man kommer fra forskellige lande. For mig er alle mennesker lige. Og det faldt mig slet ikke ind, at jeg ikke skulle blive accepteret af hans familie.

Omvendt var jeg heller ikke flov over at komme sammen med en udlænding, selv om jeg havde fået nogle racistiske bemærkninger fra andre.

Hvad laver du med den sorte hund? og Pas på med ham, han vil bare udnytte dig og bortføre dine børn, var nogle af de ting, folk sagde. Eller de kaldte ham perker. Nogle gange, når vi var sammen med nogen fra min familie, og jeg overhørte en diskussion, kunne jeg også høre nogen sige: *De skulle smides hjem hele bundtet.*

Så gibbede det i mig, for jeg vidste, at hvis jeg blev spurgt om min mening, ville jeg kunne forarge dem alle, for jeg ville ikke kunne holde min kæft.

Men jeg skammede mig aldrig over at komme sammen med en udlænding.

Til gengæld skammede jeg mig over min egen familie.